

Sygn. akt VIII U 623/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Renata Figiel

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 r. w Gliwicach

sprawy Z. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 marca 2017 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt VIII U 623/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu Z. K. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że po uprawomocnieniu się decyzji odmownej z 7 września 2015r. ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów oraz nie zostały ujawnione okoliczności, które mają wpływ na wysokość świadczenia.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej zmianę i orzeczenie co do istoty sprawy. W uzasadnieniu podniósł, że ubezpieczony nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. (...) Oddział w Z. wskazał, że ubezpieczony 23 marca 2017r. przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 7 marca 2017r., jednakże decyzją z 11 kwietnia 2017r. ponownie odmówiono mu prawa

do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a, ponieważ nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. K. urodził się (...)

Decyzją z 13 sierpnia 1986r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od 12 lipca 1986r. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 12 kolejnych miesięcy, tj. od lipca 1985r. do czerwca 1986r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 390,27%, i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) w K. do 8 stycznia 1987r.

Prawomocną decyzją z 7 września 2015r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia wysokości świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ nie przedłożył on dokumentów potwierdzających zarobki uzyskane częściowo po przyznaniu emerytury.

W dniu 2 marca 2017r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 14 marca 2017r. (...) Oddział w Z. ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia emerytury w oparciu o art. 110a wskazując, że nie przedłożył nowych dowodów oraz nie zostały ujawnione okoliczności, które mają wpływ na wysokość świadczenia.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od ww. decyzji. Ponadto 23 marca 2017r. przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 7 marca 2017r., natomiast decyzją z 11 kwietnia 2017r. ponownie odmówiono mu prawa do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a, ponieważ nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat, tj. lat 1966 – 1975, 1977 – 1986, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 134,23%. Za okresy nieudokumentowane, tj. okresy od 12 maja 1963r. do 31 grudnia 1979r. i od 2 maja 1989r. do 31 stycznia 1992r., (...) Oddział w Z. przyjął wynagrodzenia minimalne.

Sąd ustalił, że w okresie od 17 kwietnia 1961r. do 22 kwietnia 1963r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w Z.. Początkowo pracował jako robotnik niewykwalifikowany pod ziemią, od 1 grudnia 1961r. do 29 czerwca 1962r. jako robotnik pod ziemią, a od 7 września 1962r. do 22 kwietnia 1963r. jako ładowacz pod ziemią.

Ustalono, że w okresie od 12 maja 1963r. do 8 stycznia 1987r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K.. Od 12 maja 1963r. do 30 września 1964r. zajmował stanowisko ładowacza pod ziemią. Następnie – od 1 października 1964r. do 30 września 1966r. – pracował jako młodszy górnik pod ziemią, a od 1 października 1966r. do 8 stycznia 1987r. jako górnik pod ziemią.

Na podstawie opinii biegłego z zakresu rent i emerytur K. S. z 26 lutego 2018r. (k.23-31) oraz wyliczeń pełnomocnika odwołującego (k.49) ustalono, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego nie przekracza 250%.

W opinii z 26 lutego 2018r. biegły odtworzył wynagrodzenie odwołującego w oparciu o stawki wynagrodzenia zasadniczego i Karty Górnika z uwzględnieniem wartości deputatu węglowego. Do wynagrodzenia doliczył: dodatek przodowy, dodatek nocny, dodatek za niedziele i podwójną Kartę Górnika od 1975r. Na podstawie odtworzonych wynagrodzeń biegły obliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru zgodnie z art. 110a w najkorzystniejszej wersji, tj. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom społecznym z uwzględnieniem

części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia, tj. lat 1965, 1968 – 1986. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony przez biegłego wyniósł 227,10%.

W oparciu o zeznania świadków S. B. oraz W. L. ustalono, że w latach 1975 – 1979 ubezpieczony wykonywał zadania górnika strzałowego i z tego tytułu pobierał dodatki do wynagrodzenia – za pobieranie materiałów wybuchowych, dodatek za dniówkę i dodatek za zapylenie.

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu, pełnomocnik odwołującego wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat z uwzględnieniem dodatku za wydanie materiału strzelniczego 15 zł za dniówkę oraz 21 za dniówkę od 1 stycznia 1975r., a także dodatku za zapylenie w wysokości 9 zł za dniówkę. Tak obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 244,84% (k.49).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...) i KWK (...), opinię biegłego ds. emerytur i rent K. S. z 26 lutego 2018r. (k.23-31), zeznania świadków S. B. (protokół z rozprawy z 18 września 2018r., k.47) i W. L. (protokół z rozprawy z 18 września 2018r., k.47), wyliczeń pełnomocnika odwołującego w piśmie z 2 października 2018r. (k.49).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Strony nie kwestionowały opinii biegłego K. S..

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rent i emerytur, albowiem już z wyliczeń pełnomocnika odwołującego zawartych w piśmie z 2 października 2018r., w których uwzględniono dodatki związane z czynnościami górnika strzałowego, wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia odwołującego nie przekroczy 250%.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 1986r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 12 kolejnych miesięcy, tj. od lipca 1985r. do czerwca 1986r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 390,27% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 2 marca 2017r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z 14 marca 2017r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż po uprawomocnieniu się decyzji w odmownej z 7 września 2015r. ubezpieczony nie przedłożył nowych dowodów oraz nie zostały ujawnione okoliczności, które mają wpływ na wysokość świadczenia.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od ww. decyzji, a ponadto przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 7 marca 2017r., jednakże decyzją z 11 kwietnia 2017r. ponownie odmówiono mu prawa do przeliczenia świadczenia zgodnie z art. 110a, ponieważ nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Należy wskazać, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony przedłożył nowy dokument mający wpływ na wysokość świadczenia w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 7 marca 2017r. Bezspornie również pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Ponadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajduje zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat 1966 – 1975, 1977 – 1986, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 134,23%.

Ubezpieczony twierdził, że w latach 1961 – 1979 osiągał wyższe wynagrodzenie niż ustalone przez organ rentowy.

Dla wyjaśnienia spornej kwestii Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytur, który w opinii z 26 lutego 2018r. odtworzył wynagrodzenie odwołującego w latach 1961 – 1979 w oparciu o stawki wynagrodzenia zasadniczego i Karty Górnika z uwzględnieniem wartości deputatu węglowego. Do wynagrodzenia doliczył także: dodatek przodowy, dodatek nocny, dodatek za niedziele i podwójną Kartę Górnika od 1975r. Obliczony w korzystniejszym wariantcie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. lat 1965, 1968 - 1986, wyniósł 227,10%.

W toku postępowania Sąd dopuścił również dowód z zeznań świadków, którzy w sposób wiarygodny i przekonujący zeznali, że ubezpieczony w latach 1975 – 1979 wykonywał czynności górnika strzałowego i z tego tytułu otrzymywał dodatki do wynagrodzenia.

W związku z powyższym Sąd zobowiązał pełnomocnika odwołującego do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru odwołującego z 20 najkorzystniejszych lat z uwzględnieniem dodatku za wydanie materiału strzelniczego (15 zł za dniówkę) oraz 21 za dniówkę od 1 stycznia 1975r., a także dodatku za zapylenie w wysokości 9 zł za dniówkę. Pełnomocnik odwołującego wykonał zobowiązanie Sądu i wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia o wartości 244,84%.

Reasumując, skoro nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

W ocenie Sądu nie zasługiwał na uwzględnienie również wniosek pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rent i emerytur, albowiem z wyliczeń samego pełnomocnika odwołującego, w których uwzględniono dodatki związane z czynnościami górnika strzałowego, wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia odwołującego nie przekroczy 250%.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy 477¹⁴ § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek